

so naju, ko sva memo Rajnekarja in Mokrinovega mosta — (!!) v Mozirje prišla s tedajšnjimi veselimi bogoslovci gg. Jerajem, Kovačičem, Pinterjem, Ulagom in drugimi, gostovali rajni Ročiški pesnik g. Lipold! Bog jim daj dobro! Kako prijazno so naju prenočevali blagi Paški g. Filež! Kako sva drugo jutro s „gospod“ (καθ' εἰρηνην gospod) Antonom šla na Dobrič, Goro oljko, (Bog vé, kaj dela spomenar?) in se radovali prekrasnega razgleda, da ga nima ne škalska, ne savinska dolina lepšega, še pri M. B. za Čretoj ne, in še marsiktera druga dolina ne, — kako sva gosp. kaplanu palico za križavec prodala, kako so naju gospod Anton spremili do „Gorčina“ in naji do Celja peljati dali, kjer sva se v mraku v mesto zmuznila, da naji nihče ni vidil, ko sva si najpotrebneje — nove cilindre omislila itd. itd.

Ah vse to mi še zmirom pred očmi stoji in v duši živi in bo živelo — tako dolgo, kot ona.

Leta so pretekle med tem in leta, veselega, — al žalostnega še več, — je mene dosta zadelo, pa pozabil ni česar še nisem — naj Ti bojo te vrste v dokaz; zakaj, na grobu davno prošlih časov šepetajo zeleni listki spomina, kakor da bi se menili o komaj minulih trenutkih!

Drugi dan sva se ločila. Ti Tonče! si zletel na levo v svoje vesele slatinske gorice, kjer sva se 14 dni pozneje pri Štangropskem sopet vidla; jaz sem se pa zibal in duval po železnici do Zidanega mosta, in za temnozeleno Savo, ktero sem solzen pozdravil kot staro tovaršico svojih mirnih otroških let, — kot zvesto prijateljico iz gorenske strani, — doli v plodne ravnine, v solnčne vinograde radostne meje Hrvaške. (Konec prih.)

A E I O U.

Pesem od slovenskega naroda.

a a a Obljuba naj veljá,
a a a Obljuba naj veljá
Od cesarja našega!
Po besedah diploma
a a a Obljuba naj veljá!

iii Kak deleč smo še mi,
iii Kak deleč smo še mi!
Ko so drugi delali,
Mi smo jih pa gledali,
iii Kak deleč smo še mi!

e e e Ko bratje ljub'mo se,
e e e Ko bratje ljub'mo se!
Saj ljubezen prva je
Sreča za narode vse,
e e e Ko bratje ljub'mo se!

o o o Enkrat nas več ne bó,
o o o Enkrat nas več ne bo,
Zdaj Slovenci delajmo,
Da si kaj zaslužimo,
o o o Enkrat nas več ne bó!

u u u Ker pridemo domú,
u u u Ker pridemo domú.
Vseh pravičnih srečni dom,
Bo v nebesih večni lon,
u u u Ker pridemo domú!

Anton Grabič, mlinar.

Dopisi.

V Cenedi na Laškem 22. sušca. — Včeraj nam je bilo naznanjeno, da bojo danes ob pol eni presvitli cesar v Konegliano prišli, tam vojakom se pokazati, ki se štejejo h brigadi generala Docteur-ja (brigada šteje okoli 5000 mož z eno baterijo). Zato je bilo tudi našemu regimentu ukazano, ob tisti uri v brigadni štaciji biti. Cel včerajšnji dan je deževalo kakor da bi nebo bilo odprto. Zatega del smo mislili, da bo nam po telegrafu odpoved prišla, da ne bo cesarja. Al oni kakor vikši vojaški vodja so hotli pokazati, da se vojak ne sme ustrašiti hudega vremena. Ker je odtod v Konegliano dobre tri ure, je bilo treba, že ob sedmih jo odriniti, čeravno je še zmiraj dobro deževalo. — Premočeni kakor miši, pa zraven dobre volje so žolnirji na namenjeno mesto primahali. Ko je ura 12 odbila, je cela brigada stala pripravljena cesarja sprejeti. — General, civilne gosposke in mi drugi, ki nimamo orožja, smo na lepo okinčanem kolodvoru Njih Veličastva čakali, ki so že zjutraj v največem dežju v Trevisi en del armade ogledali. Še ni bilo pol ene, jo že lukamatija pripiha in nam presvitlega

gosta pripelje. Ko so z vsakim izmed nas nekoliko se pogovorili, so se hitro k vojakom podali, spremljeni od očeta Benedeka in družih generalov. Ogledovanje vojakov je pičlo uro trpelo. Cesar so zadovoljni vse lepo pohvalili, s tistimi pa, ki imajo svetinje, so z vsakim še posebej govorili. — Mestjani se vé da se niso dali — celó nič viditi; tisti pa, ki so nekako bolj prijazni do Avstrije, so celó pisma dobili, da se nobeden ne predrzne, skoz okno pogledati, drugače bo za izdajavca spoznan. — Ko je ura na dve tekla, so nam železni vozovi spet presvitlega cesarja proti Benetkam odpeljali. Prijaznega njih obnašanja ne bomo nikdar pozabili. — Svilorejcom še to povem, da sem za nekega prijatla tri lote semena iz Ljubljane in Kranja dal priti, da se bo skušilo, ali krajnski črviči v tukajšnjih krajih zdravi ostanejo. Če se dobre skažejo, bo drugo leto gotovo krajnsko seme ceno dobilo.

Iz Goriškega 21. marca. A. Ž. Naša država, hvala Cesarju! je ustavna. V ustavni državi — „kada treba kakov zakon, onda narod izabere poštene i pametne ljude, za koje znade, da razumiju posao, pa ih pošilja mjesto sebe svomu vladavcu, da š njim uglave, što zemlji treba. Ove narodne poslanike pozivlje i sabira vladalac kod sebe na divan, pa ondje š njimi vieća i dogovara, šta treba narodu“. — Tako kaže gosp. Šulekova knjiga „Konstitucija“ na str. 9; tako misli slovenski svet; tak razumek o ustavi imamo tudi mi Goričani. Zavaljo tega se nam čudno zdi, in ne moremo razumeti, zakaj nek dunajsko ministerstvo ne posluša samo naših poslancov, gg. Černe-ta in Gorjup-a, ter „š njimi neče viećati i dogovarati, šta treba narodu“ — mesto da se na svoje birokrate v Gradcu in Trstu pozivlja in ž njih „Erhebungen“ rešuje narodne zahteve. Kako je uganiti to zastavico? Morda spada v „Begriff“ konstitucije tudi birokratizem? — onda bi bili primorani naš razumek o ustavi popraviti.

Iz Gorice 29. marca. * — Berila o različnih predmetih, ki so se po osnovi tukajšnjega vodja c. k. više realke v nekdanji kazini začele 14. t. m., se bojo nadaljevale celi pošt; vseh skupaj bo osem: 4 bojo nemške, 4 laške, eno pa slovensko. Slovensko bo govoril 14. aprila namestni učitelj gosp. Fr. Zakrajšek in sicer „o duševnem razvitku Jugoslavenov v občie in Slovincov sosebno“. Nadjamo se posebno veselega večera. So pa te večernice tako osnovane, da gospod ali gospá plača za vseh 8 večernic 2 gld. vstopnine. Čisti donesek je deloma namenjen za nakupovanje učilnih pripomočkov za tukajšno realko, deloma za obleko nekterih ubozih učencov; nekoliko se bo podarilo tudi zavodu zanemarjenih fantov.

Iz Tominskega 20. sušca 1862. Vsakega rodoljuba mora veseliti, kadar sliši in bere, kako naša slovenska reč zopet živo klije. Bog daj, da bi se nje overe zdaj bolj stanovitno in srečno premagale kakor nekdej. Zatoraj kakor je veselo v „Novicah“ brati, kako se po vseh slovenskih krajih duh slovenski budí in za našo narodnost lepo skrbi, tako je pa tudi žalostno slišati, da se še kakošen kraj najde, kjer se to zanemarja, kakor dopis od 20. svečana iz Brda, majhnega kraja slovenske dežele na meji Benečije, unstran Gorice, slovitega zavaljo sladkega vina „ribole“ spričuje, v katerem dopisatelj F. Z. toži, da naša národnost tam le malo napreduje, česar je pomanjkanje ljudskih šol najbolj krivo. Prav ima, saj ta vzrok je eden največih. — Zatoraj Vam hočem pa jez, ljube „Novice“! največe podpornice naše narodnosti, s prijetnišim dopisom vstreči iz naših krajev.

Tukaj na Tominskem se lahko reče, da za našo narodnost se zares lepo skrbi; saj ni dolgo, kar ste nam „Novice“ oznanile, da tudi v Tominu, glavnem trgu tega kraja, se je čitavnica napravila kakor po drugih slovenskih krajih, ki bo gotovo k napredovanju naše narodnosti veliko pripomogla. Slava nje vodjem! Pa tudi ljudskih šol ima ta kraj veliko, ktere so, posebno v zdanjem času — slava našemu nadzorništvu! — vse na slovenski podlagi vredjene. — V večih trgih, kakor: v Tominu, Kanalu, Koboridu, Bovecu